

94 éves a falu legidősebb embere

Az egyik napsütéses nap délutánján kerestük fel otthonában Alács Lászlóné, Urbán Rozáliát, aki 1915. április 28-án született és községünk legidősebb embere.

Az ismerkedés után, hogy „a Terka fia vagy” meg a „Mixi Tibi lánya”, Rozi néni már készen állt a beszélgetésre. Kérdéseinkre lelkesen és nagy örömmel válaszolt a maga egyszerű stílusában.

Mivel sokszor láthattuk a háza előtt lévő virágokat kapálgatni az első kérdés így hangzott:

- *Kapál-e még?*
- Kapálnék, de nem hagynak. Szeretek motyogni.

A motyogni alatt nyilván azt kell érteni, hogy állandóan tesz-vesz, elfoglalja magát. Ott jártunkkor éppen kukoricát morzsolta a padon.

Alács Erzsébet (Laczkó Andrásné)
Kormány Lajosné (Alács Rozália)
Alács Lászlóné (Urbán Rozália)

- *A TV-t szokta-e nézni?*
- Állandóan, de csak homályosan látok.
- *Szokta-e olvasni a Rimóci Újságot?*
- Imádságokat szoktam olvasni.
- *Milyen jó és szép dologra emlékszik vissza szívesen?*
- Jó nem volt soha, apám korán meghalt. Ahol nincs apa, nagy szegénység van.
- *Testvére van?*
- Voltunk ötven vagy hatvan. Emera, Maris, Pista a többire nem emlékszem. Sok mindenre nem emlékszem már.

- *Ki van még ilyen korú a faluban mint Rozi néni?*

- Nem tudom - hangzott a válasz - én nem itt születtem, hanem Hollókőben.

- *Mikor járt Hollókőben utoljára?*

- Nem emlékszem már. Arra viszont tisztán emlékszem, hogy tízévesen, amíg én a libánál voltam, édesanyám elment a Szentkúthoz gyalog. Én meg fogtam magam, felöltöztem és mentem utána. Zsúnyig tudtam az utat, onnan meg más búcsúsokkal mentem. Amikor találkoztunk, édesanyám azt kérdezte tőlem, minek jöttél lányom egy pizem sincsen. Én azt mondtam, hogy nem a pizéért jöttem, hanem a jó Istenhez.

- *Hogy telnek a napok? - kérdeztük felbátorodva.*

- Sehogy. Kukoricát morzsolgatok. Már nem látok jól. Inkább csak a hangokat ismerem fel, de nem mindenkit. Átjárok Kelemenhez a szomszédba.

- *Nem beteg-e Rozi néni?*

- Nem vagyok én beteg, csak olyan lusta, tegnap délután már fekédtam. Amikor felkelek az imádkozás az első.

- *Mikor volt itt az orvos utoljára?*
- Most, amikor leütöttem a lábam.
- *Főzni szokott-e még?*
- Á, már azt sem tudom, mikor főztem utoljára.
- *Kedvenc étele van-e?*
- Nekem mindegy, ami van.
- *Táncolni, énekelni szeret-e?*
- Nagyon szerettem, amíg olyan voltam.
- *Fénykép van-e magáról?*
- Van.
- *Volt-e piros zsimája?*
- Nem csak fekete volt. Nagyon szegények voltunk, nem adtak annyi nyugdíjakat, mint mostanában.
- *Templomba mikor volt?*
- Régen. Első pénteken jön a pap gyóntatni. Azt hiszem tavaly voltam egyszer.
- *Hány gyermeke született?*
- Kettő. Egyik meghalt egy fiú.
- *Mikor halt meg?*
- Már nem emlékszem. Akkor még nem bántak úgy a néppel, mint most.
- *Mit szeretne még?*
- 100 évig élni, de legalább addig, amíg meg nem halok.

- *Külföldön járt-e?*
- Voltam Lengyelországba is. Jártam én mindenfelé, ha volt valami. Még az öregek napján is énekeltem nem olyan régen.
- *Kedvenc nótája?*
- Már mi nálunk babám.

Ezután Rozi néni már énekelve folytatta kedvenc nótáját. A nóta végeztével megköszöntük Rozi néninek az interjút. Jó egészséget és hosszú életet kívánva búcsúztunk el. Majd utánunk szólt: „Nagyon szépen köszönöm a fáradtságokat!” Igazán jól estek a 94 éves legidősebb ember köszönő szavai. Mivel Rozi néninek a napokban volt a születésnapja, ezúton kívánjuk, élje meg a 100. születésnapját is.

Isten éltesse Rozi néni!

Beszki János és Vincze Nikolett

Rozi néni és ükunokája, Levente

Testvériskolai kapcsolat

Az elmúlt évben testvérkapcsolat jött létre a lengyel Dlutow és Rimóc között. Ez a

megállapodás hívta létre annak gondolatát, hogy iskolák között is induljon meg valamiféle közeledés; ennek jegyében került sor 2008 novemberében egy látogatásra Warta járás Rossoszycza településére. Ekkor a járás vezetői, az iskolaigazgató részéről megfogalmazódott természetesen egy viszontismerkedés gondolata is.

Erre került sor 2009. április elején. A lengyel delegáció április 5-én érkezett Rimócra. Az első délután rövid sétával telt, illetve a templomunk szépségében gyönyörködhetek vendégeink. Hétfőn az iskola tanulói rövid műsorral kedveskedtek az önkormányzat elnökéből, a polgármesterből és képviselőasszonyból, az iskola igazgatójából és pedagógusból álló delegáció tagjainak. Igazi multikulturális köszöntő állt össze, melyben elhangzott lengyel vers, angol dal, volt cigány tánc és zenekar, illetve a Kukorgós iskolai hagyományörző csoportunk is bemutatkozott vendégeinknek.

Ezt követően folytatódott az ismerkedés településünkkel: Polgármesteri Hivatal, Babamúzeum, Falumúzeum. Majd kicsit tágabb környezetünkben is izelítőt kaptak: Hollókő - Vár, Szécsényi - Templom, Rákóczi szoba. Örömmel fedezték fel Sobieski emléktábláját a szécsényi templom falán.

A sűrű program miatt kellemesen elfáradtak, és kevés pihenőt kérve érkeztek vissza Rimócra 5 óra után.

A lengyel delegáció tagjai, Szilágyi László tolmács,
Pásztor Antalné képviselő és Kiss Józsefné igazgató

Programjuk a 6 órai közös ismerkedési vacsorával folytatódott, ahol a képviselő-testület tagjai, szülők és pedagógusok vettek részt.

Látogatásuk utolsó napján az iskola mindkét épületét megtekintették és zároakkordként sor került az Együttműködési Megállapodás aláírására. Ezen megállapodás létrejöttével iskolánk tanulóinknak lehetősége nyílik kitekinteni Európára, megismerni személyes tapasztalás révén más kultúrát, nyelvet; módjuk lesz arra, hogy igazi európai uniós állampolgárokká váljanak.

Hogy lengyel vendégeink meglepéssel távozhassanak, sok segítséget kaptunk: mindenekelőtt köszönetemet fejezem ki azon kedves szülőknek, akik bármilyen módon támogattak bennünket abban, hogy vendégeink jól érezzék magukat és elégedetten térhessenek haza. Köszönöm Déska Bertalannának az ajándékként készített könyvjelzőket, Kiss Bertalannak és kedves feleségének, hogy felajánlasként megmutatták az általuk megteremtett Babamúzeumot; köszönöm Buttkai Istvánnak az ingyenes hollókői várismertetőt, Golyán Miklósnának a tojásfestést, Vincze Ágotának a rimóci csomagolást; Pásztor Antalnénak, Kabda Istvánnának és Vincze Dezsónének, hogy vasárnap délutánjukat feláldozva vacsorával, meleg szeretettel fogadták vendégeinket, az óvoda „konyhás” csapatának a reggeliért és vacsoráért. Köszönöm Beszki Andor polgármester úrnak a sokrétű segítséget, hogy magunk mögött érezhettük támogatását! **Kiss Józsefné igazgató**

Iskolai bemutató a közösségi házban

A babamúzeumban

Az aláírt együttműködési megállapodással

NYULACSKA HÍREK

„Kakukkfű, kakukkszó kirándulni volna jó...”

A gyerekek nagyon várták a közelgő kirándulásokat, hisz sok ovisnak nem adódik lehetősége arra, hogy családjával közösen kirándulni menjen.

Örömmel fogadták, amikor április 16-án külön autóbusz várt minket az óvoda előtt.

Első állomásunk a szécsényi játszótér volt, ahol lelkesen vettük birtokba a különböző játékszereket.

Később átsétáltunk a Kubinyi Ferenc Múzeumba, ahol sok érdekes és új dolgot fedezhettünk föl.

Ezt követően újra buszra szálltunk és a nógrádmegyeri óvodásoknál vendégeskedtünk.

Az ottani gyerekek már nagyon vártak minket és az udvaron töltött közös játék során hamar össze is barátkoztak.

A tartalmas kirándulás után minden kisgyermeknek jól

esett a finom ebéd és a délutáni pihenés.

Nem sokkal később, április 24-én az úti célunk a szécsényi Ancsa major volt. Manapság a falusi gyermeknek is élményt jelent olyan helyen járni, ahol háziállatokat láthat, hiszen kevés háznál foglalkoznak állattartással.

Ezen a tanyán lehetőségük volt a gyermekeknek közvetlen közlelől megsimogatni, etetni a szálláshelyükön megnézni a különféle háziállatokat. Láttunk kecskét, vörös mangalicát, gatyás tyúkot, bárányt, bocit, nyulat. Amire a leginkább kíváncsiak voltak a gyermekek azok a lovak voltak. Az ütegpályán ügyes ugratásokat is láttunk a lovagló diákoktól, és még lovas kocsikázhattunk is.

Mindenki nagyon jól érezte magát a kirándulásokon és sok új élménnyel gazdagodtunk.

A kirándulások emlékezetes pillanatait meg is örökítettük.

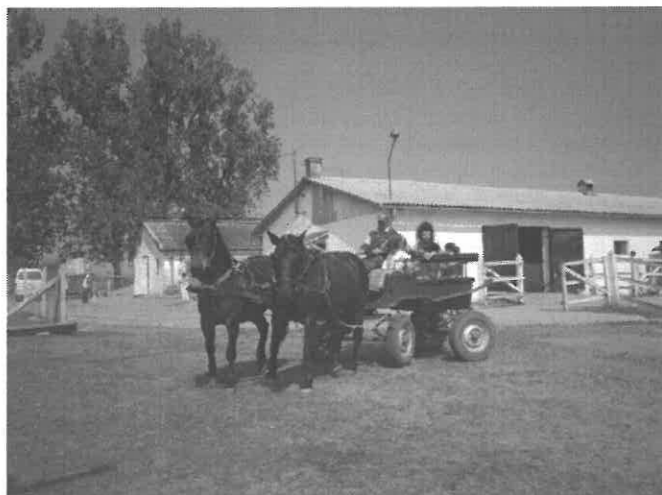
Övönök

A kastélymúzeum előtt

Közös játék a nógrádmegyeri óvoda udvarán

Az Ancsa majorba lovas kocsikázhattunk

Birtokba vettük a szécsényi játszótér

**A Nyulacska Óvoda nagycsoportos óvodásai
2009. május 29-én pénteken 16 órakor búcsúznak óvodájuktól!
Minden érdeklődőt szeretettel várunk!**

Versmondó verseny

A versmondó versenyünket névadó ünnepségünk keretein belül rendeztük meg 2009. április 8-án a Szent István Általános Iskola Szécsényi úti épületében.

Ebben a tanévben is sok szép verset tanultak meg az alsós és felsős diákok.

2 korcsoportban mérhették össze magukat a gyerekek: az alsó tagozatosak az 1. korcsoportban, a felső tagozatosak a 2. korcsoportban vetélkedtek egymással.

14 fő alsós és 10 fő felsős diák szavalt nekünk a délelőtti folyamán, akikért együtt izgultak hozzátartozóik, diáktársaik, tanítóik és tanáraik egyaránt.

A szomszédos településekre is küldtünk meghívót rendezvényünkre, amelyet a ludányhalászi általános iskola el is fogadott, 2 alsós és 2 felsős diákjaikat neveztek be a versenyre.

A 3 tagú zsűri segítette a helyezések megállapításában. A zsűri elnöke Garamvölgyi Andrea volt, aki már az őszi irodalmi pályázaton is „zsűriskedett” nekünk. A zsűri másik két tagja: Beszkid Andor polgármester úr és Virág Bálint iskolánk kitűnő eredménnyel végzett régi tanulója.

A szavazatok meghallgatása után a zsűrit magára hagytuk, hadd törjék a fejüket, kik voltak a legjobb versmondók.

A döntés megszületett, a helyezést elérték egy-egy könyvvel és a helyezésüket bizonyító oklevéllel térhettek haza.

Helyezettek

- I. korcsoport**
1. helyezett Gyöngyhalmi Mónika (Ludányhalászi)
  2. helyezett Bene Richárd (Ludányhalászi)
  3. helyezett Ocsovai Ramóna 3. o.
- II. korcsoport**
1. helyezett Vizoviczki Lolita 5. o.
  2. helyezett Tomis Eszter (Ludányhalászi)
  3. helyezett Golopi Roland 8. o.

Ők is verset mondtak és emléklapot kaptak:

Bablana Dorina	1. o.	Bada Bianka	4. o.
Kormány Cintia	1. o.	Csemer Beáta	4. o.
Bada Rajmond	1. o.	Kukurta Mónika	5. o.
Petrovics Anna	2. o.	Kormány Dávid	6. o.
Oláh Krisztofer	2. o.	Virág Jenifer	6. o.
Golyán Attila	2. o.	Szeles Szabina	6. o. (Ludányhalászi)
Szoldatics Milán	2. o.	Erdélyi Anita	7. o.
Tóth Fanni	3. o.	Bada Zsanett	8. o.
Jusztin Edina	3. o.	Czerovszki István	8. o.

Golyánné Juhász Edina

A zsűri tagjai a díjazottakkal

István király, a honalapító

2009. április 8-i névadó ünnepség alkalmából sok más program mellett történelmi vetélkedőt rendeztünk a felső tagozatos diákok számára.

Három héttel a jeles esemény előtt 5 fős vegyes csapatokat alakítottunk az iskola felsősei közül összesen 20 fővel. Három előzetes feladatot kaptak a diákok: pecsétlenyomatot, jurta modellt, és egy tablót kellett készíteniük a korabeli viseletről.

Elérkezett a várva várt nap! A vetélkedő helyszínét Szent István portréja, a gyerekek munkái díszítették, s egy idézet első királyunk intelmei közül: „A legnagyobb királyi ékesség, az én tudásom szerint, a királyelődök után járni”.

A gyerekek számos érdekes feladatban próbára tették tudásukat, felkészültségüket: a kincskereső játék keretein belül országalmákat kerestek az iskola udvarán; majd a Ki kicsoda nevű feladatban megismerték Szent István király rokonait, kortársait; írtak mai intelmeket; kiraktak olyan fotókat, amelyek Szent Istvánnal kapcsolatosak; és még térképet is készítettek.

Végül utolsó feladatként 13 + 1 villámkérdés hangzott el. A válaszokat rimóci címer alakú táblára írták fel a tanulók, amely Rimóc színeiben pompázott.

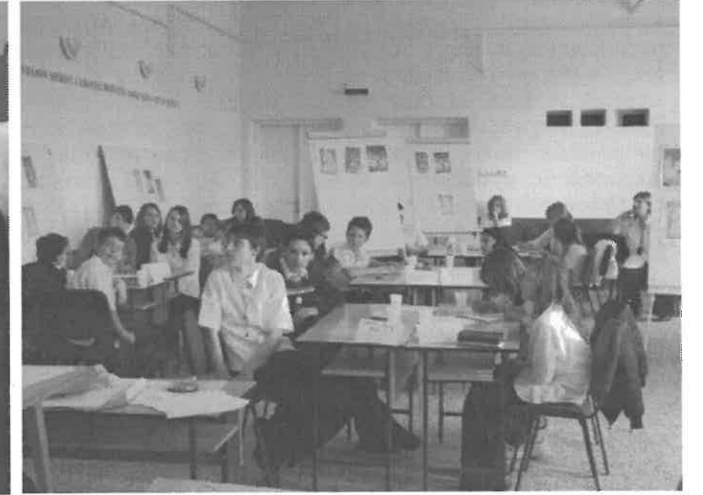
Megtudhattuk többek között azt is, hogy hol van a Szent István Király Múzeum, miért van István kardja Prágában, és hogy hol van Szentistván.

A zsűriben: Lőríkné Kiss Ibolya, Pásztorné Percze Gyöngyi és Vincze Ágota értékelt a gyerekek munkáját. Figyeltek a verseny tisztaságára, észrevételeiket meghallgattuk, tanácsaikat elfogadtuk. Az összpontszámhoz az előzetes feladatokra kapott pontok is hozzáadódtak, így alakult ki a végső eredmény:

A pálmát Hadzsi Enikő 7. osztályos, Juhász Norbert 5. osztályos, Gál Kitti 6. osztályos és Kormány Richárd 8. osztályos tanuló vitte haza, akik egy csapatban versenyeztek. Az első 3 helyezett értékes könyvjutalmat és oklevelet kapott jutalmul. A többi résztvevő emléklapot vitt haza.

Jól éreztük magunkat. Sokat tanultunk. A sikeres szellemi vetélkedő előkészítésében, megszervezésében és lebonyolításában nyújtott segítségért minden közreműködőnek köszönet jár.

Várnai Zsuzsanna

A vetélkedő közben

ISKOLAI JÓTÉKONYSÁGI BÁL
2009. május 30. szombat 19⁰⁰

Benkő Péter:

A RIMÓCI GYÖNGYÖSBOKRÉTA-CSOPORT TÖRTÉNETE 1934. ÉS 1938. KÖZÖTT

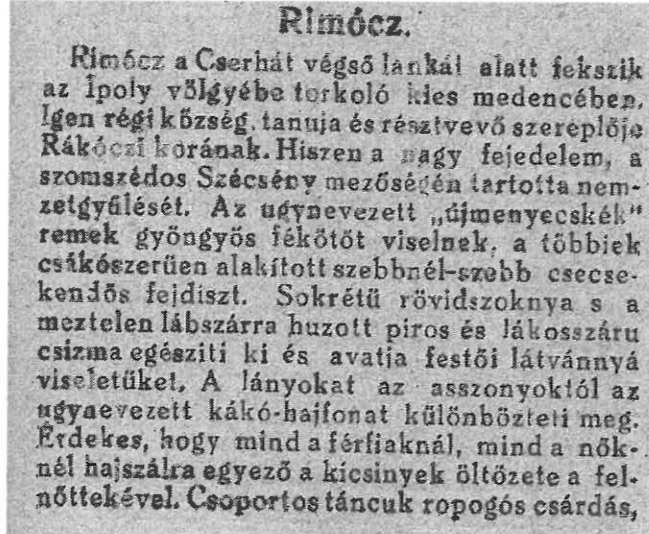
3. rész - A rimóci un. „Piroscsizma ünnepély”

A rimóci Gyöngyösbokrétás csoport ismertetésekor általában megemlítették, hogy a lányok piros csizmát viselnek. A Bokrétások Lapjában közölt ismertető is megjegyzi, hogy „a meztelen lábszárakra húzott piros és lakkosszárú csizma egészíti ki és avatja festői látványává viseletüket.” Azonban érdekes dolog, hogy a rimóci csoport első budapesti fellépése előtt pár nappal, egy nagyszabású ünnepély keretében ajándékoztak négy pár piros csizmát négy rimóci lánynak. Ezen jeles esemény ismertetéséről, szervezéséről, körülményeiről olvashatunk az alábbi sorokban. Az ünnepség súlyát jelzi az is, hogy több újság is (megyei és országos kiadású) tudósított az ünnepélyről. Ezen újságcikkek más-más szempontból, de nagyon érdekes, és roppant értékes, viszont néha egymásnak-, és a hitelességnek ellentmondó adatokkal szolgálnak az ünnepségről. (Függetlenség 1934. augusztus 17.; Nemzeti Újság 1934. aug. 18.; Nógrádi Hírlap 1934. augusztus 21.; Nógrádi Hírlap 1934. augusztus 26.)

A rimóci Gyöngyösbokréta 1938. Radványi László tulajdona

A Bokrétások Lapjában, egy másik helyen azt említi Rimócról, hogy „valaha a falu minden lánya, menyecskeje piros csizmát viselt.” Mit jelent ez a valaha? Flórián Mária Rimóc viseletéről szóló könyvében azt írta, hogy a csizma valamikor piros szattján és sárga kordoványbőrrel rámarra készült, de a sárga a század elejére (1900-as évek - BP) végképpen kiment a divatból. A piros is csak egy-két nógrádi faluban, köztük Rimócon maradt meg. Később a puha-, rogyós-, rancos-, vagy harmonikás torkú, oldalvarrott, rámás piros csizmát a lakkosszárú piros csizma váltotta fel. Az első konkrét, kézzelfogható adatot a Néprajzi Múzeumban találtam: Farkas Pál balassagyarmati gimnáziumi tanár 1913-ban fényképezett Rimócon piros csizmás lányokat. Az egyik képen kettő, míg a másikon hat lány látható. Aztán később fokozatosan eltűnt a piros színű csizma a viseletből, az 1930-as évekre már nem volt része az öltözetnek. Akivetkőzés oka az első világháború okozta nyersanyaghiány volt: „A szép rimóci palóc leányok és menyecskék még 15-20 évvel ezelőtt is piros csizmát viseltek. A háború alatt kihalt ez a gyönyörű viselet, mert nem lehetett eredeti török karmazsinbőrt kapni, amiből a piros csizmák készültek. Ami még volt békebeli piros csizma Rimócon, régen elnyűtt azóta és az akkori leányokból, menyecskékből nagymamák lettek. A piros csizmának ma már csak az emléke él Rimócon és a hasonló viseletű szomszédos községekben: Varsányban, Sipeken, Nagylócon és Hollókőn. A mai lányok, menyecskék ott is csak fekete csizmát viselnek, sőt ott is hódít már a városi divat, a cipő és harisnya.” Írta 1934-ben a Nógrádi Hírlap.

Részlet a Bokrétások Lapjából

Nógrád vármegye akkori főispánja, Dr. Soldos Béla a népművészet, azon belül pedig a népviselet nagy pártolója volt. Ő készítette a piros csizmákat a lányok részére: „Dr. Soldos Béla vármegyénk főispánjának figyelmét a palóc népviselet s népművészet megmentése érdekében végtelen szeretettel végzett munkájában ez sem kerülte el, s hogy ezt a pompás régi divatot újra divatba hozza, négy szép rimóci leánynak egy-egy pár szép piros csizmát csináltatott, sárgarézrel kiverve, színes selyemmel kítűzve.” közölte szintén a Nógrádi Hírlap. Érdekes módon a Nemzeti Újság öt pár piros csizmát tulajdonít Soldos Bélának, míg három pár piros csizmát a lap szerint a szécsényi kerület országgyűlési képviselője, Orosdy Fülöpné készítetett: „A népszerű nógrádi főispán, mint a palóc múzeum diszelnőke, de mint talpig magyar ember is, egyik nemes céljával tűzte ki a palóc népviselet felújítását és istápolását, mert mint mondja: „Ha a parasztember kivetkőzik régi, gyönyörű viseletéből, kivetkőzik erkölcséből is!” Ez a gondolat indította arra, hogy feljújtsa a piros-csizma viseletet. Saját költségén csináltatott ajándékképpen öt szép rimóci palóclánynak hímezett szattján piros csizmát és ebben az ajándékozásban versengve csatlakozott hozzá a rimóciak országgyűlési képviselője, báró Orosdy Fülöpné is, aki szintén saját költségén három pár piros csizmát ajándékozott a rimóci lányoknak.”

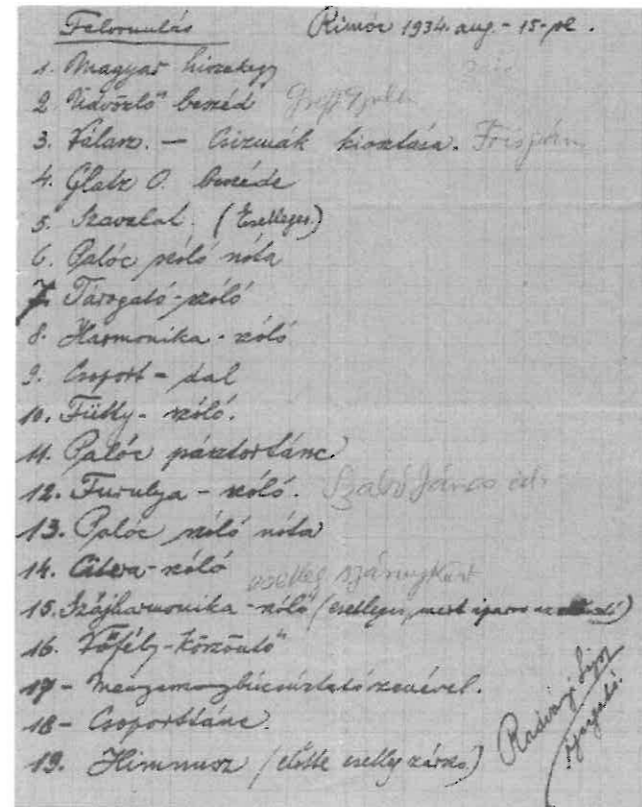
A Függetlenség című lap négy pár csizmáról számolt be, s megjegyzte, hogy ezt az ünnepet évente mindig máshol rendezik meg (más ünnepségnek nyomát meg eddig nem találtam): „A régi palóc népviselet és népművészet ápolása és fenntartása érdekében Nógrád megye minden évben „piros csizma ünnepet” ül, mely egyik legkimagaslóbb eseménye a palócvidéknek.

Rimóci piros csizmás lányok Farkas Pál felvétele 1913.

Az idei „piros csizma ünnepély” szerdán folyt le Rimócon rendkívül nagy érdeklődés mellett. Ennek az ünnepségnek nagymértékben emelte jelentőségét és fényét, hogy ezúttal a rendezőség élén a vármegye főispánja, Soldos Béla dr. állott.” Soldos Béla főispán tehát elhatározta, hogy négy rimóci lánynak csizmákat készíttet, majd egy nagyszabású ünnepség keretében kiosztja azokat. A szervezésben partnere és segítője volt a balassagyarmati Palóc Múzeum akkori igazgatója, Dr. Fényes Dezső. Rimóci részről pedig a jegyző, Dr. Simonyi János, a kántortanító, Radványi Lajos, valamint a plébános, Greff Gyula vett részt tevékenyen a szervezésben. Az általuk írt levelek fennmaradtak a múzeum irattárában, s most a Nógrád Megyei Levéltár gyűjteményében kaptak helyet. Az előkészületek munkálataiba bepillantást nyerhetünk egy-egy levél idézésével:

„Nagyságos
Dr. Fényes Dezső
muzeumi igazgató urnak
Balassagyarmat

A Proscsizma ünnepély programjának vázlata
Radványi Lajos kézírata. Nógrád Megyei Levéltár VIII-701-15/V-8a

Hivatkozással ápr 24-én kelt nb soraira tiszteletteljesen van szerencsém közölni, hogy a kérdéses piros csizma ügyében a tárgyalásokat folyamatba tettem s végtelenül örülünk [örülünk] ezen eszmének! Van Rimócon egy ügyes csizmadia, s így szer[re]jtnünk, ha vele készíthetnünk el a csizmákat. Az egyének neveit s a csizmák szóba[re]jthető árait rövidesen közölni fogom, de a mester még most állapítja meg az árakat, mert a bőr anyag árát nem tudván, nem tudott még kalkulálni.

A rimóci Gyöngyösbokréta - 1938. Radványi László tulajdona

A pünkösdi kijvetelt örömmel várjuk. Egyben felhasználom az alkalmat, hogy tisztelettel meghívjam T. Igazgató Urat a Rimócon 1934. május hó 13-án, azaz vasárnap délután 3 órakor tartandó népművelési napra amikor is kis palóc népművészeti kiállítást is tartanánk.

Rimóc 1934. május hó 3-án teljes tisztelettel

Dr. Simonyi János főjegyző.

A levélből kiderül, hogy áprilisban elkezdtek a szervezést, s végül augusztusban tartották azt meg. Valamint felhívja a figyelmünket a májusi „népművelési napra” is. Az alábbi levélben pedig olvashatjuk, hogy végül nem helyi mesterember készítette el a csizmákat. Nagyon érdekes, hogy eredetileg úgy gondolták a rimóci szervezők, hogy csak kölcsönbe kapnák a lányok a csizmákat:

„Dr. Fényes Dezső
muzeumi igazgató urnak
Bgyarmat.

Igentisztelt Barátunk!

Hoz[z]ánk intézett nb. soraidra a rimóci csizmák ügyében van szerencsénk a következőket válaszolni: Amint mondánk az elgondolást örömmel vettük, s már ki is választottuk azt a 4 leányt, akik részére a piros csizmák készülnek. A kijövő csizmadia csak jelentkezzék a község házában s utbaigazítjuk. Csak arra kérünk, hogy a csizmák úgy lennének kiosztva s kezelve, hogy a 4 leány ne véglegesen kapja azt meg, csak férjhezmenetelig, mert azután úgy sem hordják, s általában a menyecske, ha már gyereke van, nem cifrázkodik. Azt hiszem, ezen részletkérdést megoldjuk. Ami a kiosztást illeti: nekünk július hó 15, 22 vagy azt követő vasárnap konvenciálna, amikor egy kis népművelést is tervezünk.

Mindenesetre szíves elhatározástokról előbb kérünk értesítést, hogy intézkedhessünk a megfelelő program s fogadtatásról. Fogadd rendkívüli nagyrabecsülésünk őszinte nyilvánítását, mellyel vagyunk:

Rimóc 1934. június hó 18-án igaz barátsággal kész híveid:

Greff Gyula, plébános - Dr. Simonyi János, főjegyző

U. I. az említett lányt nem választhattuk mert a napokban megy férjhez.”

Azt sajnos nem tudjuk, ki volt ez a lány, valamint azt sem, miért kellett a júliusi időpontokat figyelmen kívül hagyni, s áttenni az ünnepséget augusztusra. Viszont e levél alapján biztosak lehetünk abban, hogy négy pár csizma került kiosztásra. Az ünnepség leírása szó szerinti idézettel a korabeli újságok alapján: Nógrádi Hírlap: „A népviseleti és népművészeti bemutatók a vendégek tiszteletére már aznap reggel 9 óra tájban kezdődnek Balassagyarmaton a Nógrád vármegyei Nagy Iván Múzeumban, ahol a muzeum néprajzi gyűjteményeinek megtekintése után szügyi leányok és menyecskék bemutatják feltűnő és sajátos népviseletüket. Délben 12 órakor ebéd a Sümegh-féle Casino étteremben. Vonat indul 13.20-kor, Szécsénybe érkezik 14.10-kor; innen Rimócra 5 kor, [?] bérkocsin 1/2 óra, gyalog 1 óra alatt elérhető. Akik Balassagyarmatról autón utaznak, megállanak Órhalomban, ahol délután fél 2 kor az énekkar palóc népdalokat ad elő, egy csoport a híres órhalmi kukorgós-táncot járja el, leányok és menyecskék meg a csakis Órhalomban található „mancsozás” nevű játékot mutatják be, természetesen festői népviseletben. Délután 3-kor kezdődik Rimócon, az iskolaudvaron a piros csizma ünnepély, melynek 20 számból álló változatos műsorát Radványi Lajos isk.[ola] igazgató állította össze.

(Folytatás a következő számban)